LEVEN
ALS PALESTIJNSE VLUCHTELING

UNITED
CIVILIANS
FOR PEACE

In mei 2008 is het 60 jaar geleden dat de staat Israël werd gesticht. In 1948 werd de lang gekoesterde Zionistische wens van een Joods thuisland eindelijk vervuld. Het oprichten van de staat Israël in het historische Palestina werd door de Zionistische beweging aan de wereld gepresenteerd als de ideale oplossing voor het Joodse verlangen naar een staat: “A land without a people, for a people without a land.”

Voorafgaand aan en tijdens de oorlog van 1948 zijn ongeveer 750.000 Palestijnen op de vlucht geslagen of verdreven door het leger van de nieuwe staat Israël. Na 1948 mochten zij niet meer terugkeren naar hun huizen en hun land; zestig jaar later leven zij, hun kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen nog steeds als vluchteling. Het uitblijven van een oplossing voor het onrecht dat deze vluchtelingen is aangedaan heeft de grootste en de langst voortdurende vluchtelingenkwestie van dit moment gecreëerd. De schattingen over het totale aantal vluchtelingen op dit moment lopen uiteen. De United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) spreekt over 4,4 miljoen geregistreerde vluchtelingen, maar een groot aantal vluchtelingen is niet geregistreerd. Badil (zie pagina 11) schat het totale aantal vluchtelingen op 7 miljoen.

Toch zijn veel mensen zich niet bewust van deze kwestie. Bovendien zijn er weinig politici die zich inzetten voor de rechten van Palestijnse vluchtelingen. Het politieke beleid wordt bepaald door het perspectief van staten, niet door de behoeftes en belangen van burgers. Tijdens vredesonderhandelingen worden de vluchtelingen af en toe genoemd, maar er is weinig aandacht voor hun persoonlijke verhalen en het onrecht dat hun is aangedaan.
Deze brochure vertelt het verhaal van de Palestijnse vluchtelingen: de feiten en gebeurtenissen, maar ook hun eigen verhalen.

HISTORISCH PALESTINA IN 1947 EN 1949

MUSEUM VAN HET OUDE PALESTINA

Mahmoud Dakwar, gepensioneerd leraar, 71 jaar.

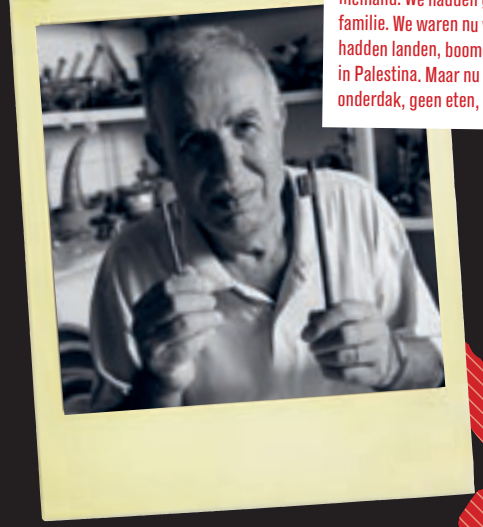

"In 1948 was ik elf jaar oud. Met mijn hele familie ben ik gevlucht uit Qaddita, een dorpje in het noorden van historisch Palestina. Vliegtuigen lieten bommen vallen op dorpen in de buurt. Ik kon mijn ouders niet vinden en ik huilde. Er was een radeloze christelijke Palestijnse vrouw die tot God aan het bidden was om ons te redden. We verschuilden ons achter een muur. "Waar zijn mijn ouders?", bleef ik maar vragen. Ik hoorde dat één van mijn schoolvriendjes door een bom gedood was. Na zonsondergang begonnen de beschietingen, ik verliet het dorp te voet samen met mijn ouders en we liepen in de richting van de Libanese grens.
We kwamen terecht in Jouaya, een Libanees dorpje net over de grens. We kenden niemand. We hadden geen vrienden of familie. We waren nu vluchtelingen. We hadden landen, boomgaarden en een thuis in Palestina. Maar nu hadden we geen onderdak, geen eten, niks.

Op mijn zestiende ging ik werken voor UNRWA, de vluchtelingenorganisatie van de VN. Tot aan mijn pensioen was ik leraar in het vluchtelingenkamp Burj el-Shemali, in Zuid-Libanon. Aan het einde van de jaren tachtig begon het me op te vallen dat Palestijnse schoolkinderen zich amper een beeld konden vormen van hun vaderland en zich niet bewust waren van hun geschiedenis. Ik besloot om een museum over Palestina op te richten, waar ik zelf 140.000 dollar in stak. Het verhaal van mijn volk is heilig voor me, en geschiedenis is me meer waard dan geld."

Het enige museum ter wereld over Palestina staat in het dorp Matshouk in Libanon, op een paar kilometer van de grens met Israël en slechts tientallen kilometers van de geboortegrond van Mahmoud. Het museum toont sleutels van huizen, eigendomsbewijzen, bouwvergunningen en verder alles dat laat zien hoe het leven in Palestina er vóór 1948 uit zag.

Palestijnse vluchtelingen in Libanon hebben vrijwel geen politieke, sociale en economische rechten. Volgens de Libanese wet is het verboden om een Palestijnse vereniging of een stichting op te richten, laat staan een museum. Mahmoud weet dat hij het risico loopt om gestraft te worden door de autoriteiten, maar hij trekt zich er weinig van aan.

1948

Tot 1948 valt historisch Palestina onder Brits mandaat. Ruim tweederde van de bevolking van dit gebied bestond toentertijd uit islamitische en christelijke Palestijnen. Het totale aantal inwoners van het gebied wordt geschat op ongeveer 1,8 miljoen, waarvan 1,2 miljoen Palestijnen.
Vanaf het begin van de 20e eeuw en vooral na de vervolging van Joden in Europa, neemt het aantal Joden dat naar Palestina emigreert sterk toe. Dit draagt bij aan hoogoplopende spanningen tussen de Palestijnse en Joodse bevolkingsgroepen. In 1947 besluiten de Britten om de verantwoordelijkheid voor Palestina over te dragen aan de Verenigde Naties.

In 1947 stemt een meerderheid binnen de VN in met resolutie 181:
"De Algemene Vergadering (...) raadt het Verenigd Koninkrijk (...) en alle andere leden van de Verenigde Naties aan om, met betrekking tot de toekomstige overheid van Palestina, het 'Plan of Partition with Economic Union' aan te nemen en te implementeren."
In dit plan is 40 procent van het land gereserveerd voor de Palestijnen, die op dat moment tweederde van de bevolking uitmaken. 55 Procent van het land is gereserveerd voor de Joodse bevolking, die op dat moment 7 procent van het land bezit en éénderde van de bevolking uitmaakt. De overige 5 procent van het land is een internationale zone in en rondom Jeruzalem. Het voorstel wordt verworpen door de Palestijnen en de leiders van de Arabische landen.

In mei 1948 wordt de staat Israël eenzijdig uitgeroepen door David Ben-Gurion. In reactie hierop breekt er een oorlog uit tussen de nieuw uitgeroepen staat en de omliggende Arabische landen. Uiteindelijk verovert Israël in deze oorlog grote stukken gebied, bovenop de 55% van het land dat volgens het VN-verdelingsplan aan Israël wordt toegekend. Israël wordt uiteindelijk gevestigd op 78% van het grondgebied van historisch Palestina.

Voorafgaand aan en tijdens deze oorlog wordt ruim de helft van de Palestijnse bevolking uit hun huizen verdreven. Historische bronnen laten zien dat al vóór de stichting van Israël grote aantallen Palestijnen op de vlucht sloegen, ver voordat de legers van de Arabische buurlanden betrokken raakten. Historici noemen aanvallen, verdrijving en angst als redenen om te vluchten; volgens de Israëlische historicus Benny Morris vertrok een klein aantal vluchtelingen op bevel van hun leiders en de leiders van de Arabische legers.
Mensen gingen ervan uit dat hun vlucht slechts tijdelijk was. De huissleutels, waarmee zij hun huizen zorgvuldig hadden afgesloten, zijn een symbool geworden van het Palestijnse recht op terugkeer en worden van generatie op generatie doorgegeven.

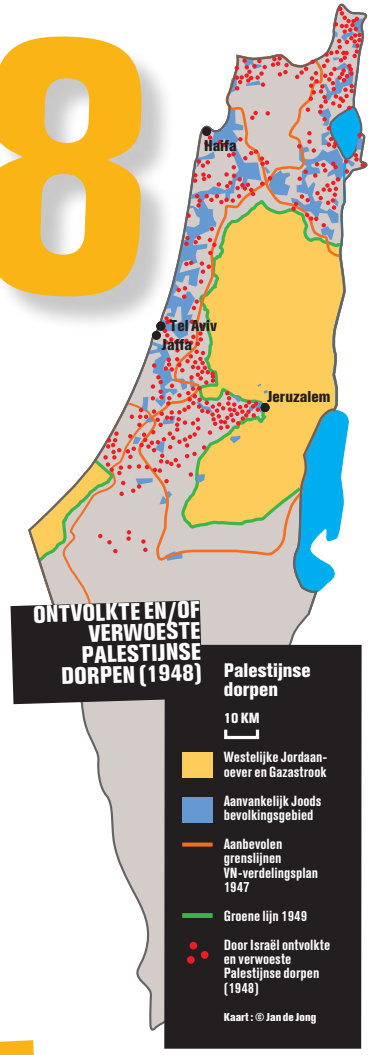

Volgens Badil (zie pagina 11), werd ongeveer 85 procent (circa 1 miljoen mensen) van de niet-joodse bevolking van het gebied dat later Israël zou worden, verdreven. Zij zijn terechtgekomen in vluchtelingenkampen op de Westelijke Jordaanoever, in de Gazastrook en in landen als Libanon, Syrië en Jordanië. Zeker in de eerste jaren waren de leefomstandigheden in de kampen erbarmelijk. Mensen leefden in tenten en er waren bijna geen voorzieningen aanwezig.

Schattingen over het aantal Palestijnse dorpen dat in 1948 ontvolkt is, lopen uiteen van 350 tot 550. Een groot deel van deze dorpen werd - nadat ze zijn ontvolkt - geheel of gedeeltelijk met de grond gelijk gemaakt. Benny Morris (zie pagina 10) meldt dat in 1948 en 1949 verlaten Palestijnse dorpen werden vernietigd, er nieuwe Joodse nederzettingen werden gebouwd en dat Joodse immigranten zich vestigden in verlaten huizen. Op deze manier werd het vluchtelingen onmogelijk gemaakt om terug te keren.

DEIR YASSIN was een Palestijns dorp, vlak naast Jeruzalem, waar door Zionistische paramilitaire groepen een bloedbad werd aangericht toen zij het dorp innamen op de Palestijnse strijders. Ongeveer 120 mensen werden gedood. De doden waren grotendeels ouderen, vrouwen en kinderen. Na het drama in Deir Yassin sloegen veel mensen uit andere dorpen op de vlucht, uit angst voor hetzelfde lot.

NA 1948 & 1967

Na de oorlog van 1948 wordt het de Palestijnse vluchtelingen op allerlei manieren onmogelijk gemaakt om terug te keren naar hun huizen en land. Een groot deel van de huizen en landbouwgrond wordt vernietigd en een deel van de huizen wordt toebedeeld aan Joodse immigranten. Vruchtbare landbouwgrond wordt onteigend en wordt eigendom van de Israëlische staat. Waar ooit de verwoeste dorpen stonden worden nieuwe landbouwgronden, natuur- en recreatiegebieden aangelegd. Het Israëlische leger en de Hagana (zie pagina 11) houden de terugkeer van vluchtelingen actief tegen.

In 1950 wordt door Israël de 'Law for Absentee Property' uitgevaardigd. Deze wet zorgt ervoor dat het land van 'afwezigen' eigendom wordt van de staat Israël. Iedere Palestijn die tussen november 1947 en mei 1948 voor één dag afwezig was van zijn huis of land, wordt aangemerkt als 'afwezig' en verliest door de nieuwe wet het eigendom over zijn land. Tijdens de aanvallen en gevechten zochten veel mensen een veilig heenkomen met het idee om later weer terug te keren. In 1950 wordt deze groep mensen in één keer - met terugwerkende kracht - onteigend van hun bezittingen. In het Engels worden deze mensen 'present absentees' (aanwezige afwezigen) genoemd.

DE PALESTIJNEN die zijn gevlucht naar dorpen en steden aan de Israëlische kant van de Groene Lijn (zie pagina 11), worden binnenlandse ontheemden genoemd. Door de gebeurtenissen van 1948 zijn zo'n 30.000 tot 40.000 mensen binnenlandse ontheemden geworden. Dit is ongeveer een kwart van het totale aantal Palestijnen dat is achtergebleven in Israël.

ALS GEVOLG VAN DE OORLOG VAN 1967 kwam een tweede grote vluchtelingenstroom op gang. Tijdens deze oorlog, waarin Israël de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) bezette, werd ongeveer een kwart van de Palestijnen in deze gebieden (circa 300.000 mensen) ontheemd. Sommigen van hen werden voor de tweede keer ontheemd, omdat zij in 1948 ook al verdreven waren.

'IMWAS: VROEGER EEN DORP, NU EEN RECREATIEPARK

'Imwas is een dorpje in de buurt van de stad Ramle, dat tijdens de oorlog van 1967 door Israël werd veroverd. De ongeveer 2000 inwoners van 'Imwas werden verjaagd uit het dorp. Op de plaats waar 'Imwas lag is nu een recreatiepark gebouwd.

PALESTIJNSE DORPEN die zich binnen de grenzen van Israël bevinden, worden niet altijd erkend door de staat. Een aantal dorpen in Galilea en in de Negev-woestijn wordt niet erkend door de staat Israël en is afgesneden van elektriciteit en andere voorzieningen. In deze dorpen mogen geen scholen worden opgezet en ze komen niet voor op de kaart.

RAPPEN VOOR VERZOENING

Sameh Zakout, rapper, 25 jaar.

Sameh Zakout, beter bekend onder de artiestennaam Saz, is een rapper uit Ramle, Israël. Zijn grootvader Abdullah is een binnenlandse ontheemde, verdreven uit het Palestijnse dorp Isdud. Op een gedeelte van dit dorp is later de Israëlische stad Ashdod gebouwd. Abdullah werd meerdere malen verdreven en kwam uiteindelijk terecht in Ramle.

"Een aantal jaar geleden heb ik samen met mijn opa de ruïnes van zijn oude huis bezocht. Dit versterkt de binding met mijn volk en met de geschiedenis van mijn vaderland.
Vóór de tweede intifada en vóór mijn bezoek aan Isdud was ik vooral betrokken bij de Israëlische maatschappij. Van huis uit werd ik altijd gestimuleerd om te geloven in gelijkheid en de verbondenheid van naties. Maar na een aantal belangrijke gebeurtenissen in mijn leven ging ik mezelf steeds meer vragen stellen over mijn Palestijnse identiteit. Ik vind het, net als veel andere Palestijnen in Israël, moeilijk om te schipperen tussen mijn Palestijnse identiteit en mijn Israëlische burgerschap.

Ik geloof niet in wapens en geweld. Ik wil mijn gevoelens over het lot van mijn volk uiten in mijn muziek. Mijn Palestina zou gecreëerd moeten worden met onderhandelingen, niet met bommen en bloedvergieten. Mijn woorden zijn mijn kogels. Mijn microfoon is mijn M-16."

Sameh wil de spanningen tussen Israëliërs en Palestijnen aanpakken door de confrontatie op het podium aan te gaan. Hij wil verzoening op gang brengen. Ook rapt hij over de ellendige, armoedige situatie in Ramle, een grotendeels Palestijnse stad in Israël. Zijn Palestijnse landgenoten, die zijn gevlucht in criminaliteit en drugsgebruik, pakt hij hard aan in zijn raps.

"Eerst zong ik alleen voor mijn eigen mensen. Maar er is een menselijke boodschap voor iedereen in wat ik zing. Ik wil een rechtvaardig leven leiden in vrijheid. Een groot deel van mijn familie is 60 jaar geleden verdreven naar Gaza en Libanon en ik kan erg boos en gefrustreerd worden als ik hier aan denk. Maar doordat ik racisme heb meegemaakt en heb gezien wat mijn volk is overkomen, kan ik niet haten. Ik kan haat niet toelaten in mijn huis."

EEN LEVENDE HERINNERING

Bayan Shbib, actrice, 28 jaar.

Bayan woont in Ramallah, op de Westelijke Jordaanoever. Ze is geboren in Beiroet, opgegroeid in Damascus, Tunis en Cyprus. Omdat haar vader voor de PLO werkte, kreeg zijn directe familie toestemming om naar de bezette Palestijnse gebieden te gaan. Haar opa vluchtte in 1948 met zijn familie uit Jaffa, vlakbij Tel Aviv. De familie van haar oma woonde in Safad. Daar hadden zij een bakkerij in het centrum van de stad.

"Mijn oma komt uit een gezin met alleen dochters. In 1948 gingen verhalen rond over geweld, brand en verkrachtingen. Het zou slechts een kwestie van uren zijn voordat ze in Safad zouden komen en onze meisjes zouden grijpen. Bang gemaakt door de verhalen uit naburige dorpen en om zijn eer te bewaren, besloot mijn overgrootvader om met het gezin een paar dagen naar Damascus te gaan. Hij was handelaar, dus voor hem was het normaal om zo'n reis te maken. Hij verwachtte dat hij na een paar dagen, als het geweld voorbij was, terug zou kunnen keren. Maar ze zijn nooit meer teruggekeerd. Inmiddels is het oude huis van de familie van mijn oma een Joods kunstenaarscentrum geworden, met een pizzeria beneden. Om het huis te bezoeken heb ik speciale toestemming nodig van de Israëlische regering; het is moeilijk om die te krijgen.

Mijn familie woont in het onofficiële vluchtelingenkamp Al-Yarmouk in Damascus. Mijn vader besloot om na zijn studie voor de PLO te gaan werken en daarom gingen mijn ouders naar Beiroet, waar ik geboren ben. We hebben op verschillende plekken gewoond; sinds 1997 wonen we in Ramallah.

Wanneer ik niet in Safad ben, ben ik verliefd op de plek. Maar als ik er ben heb ik gemengde gevoelens. Alles ziet er uit als in mijn herinneringen en als in de herinneringen van mijn oma. Het huis, de straat, de deur, de ramen: alles is hetzelfde. Alleen de mensen zijn anders, het accent is anders. Er wonen geen Palestijnen meer, iedereen is weggevlucht in 1948. Ik heb nu een zoontje van 5 maanden; hem zal ik het verhaal vertellen zoals ik het van mijn oma heb gehoord. Mijn oma wordt ouder, maar haar herinneringen blijven jong."

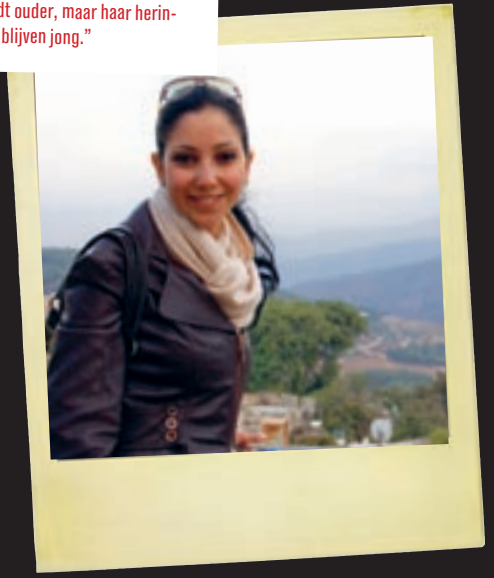

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP

Na het uitroepen

van de onafhankelijkheid wordt Israël vrijwel direct erkend door de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie. Andere landen volgen later hun voorbeeld.

Israël probeert al vrij snel toe te treden tot de Verenigde Naties. De eerste poging in 1948 mislukt door een tekort aan stemmen. Bij de tweede poging op 11 mei 1949 wordt Israël via resolutie 273 toegelaten tot de VN, op de uitdrukkelijke voorwaarde dat het de bestaande resoluties van de VN eerbiedigt.

Deze bepaling doelde met name op resolutie 194. Hierin wordt gesteld dat "vluchtelingen die willen terugkeren naar hun huizen en in vrede willen leven met hun buren zo snel mogelijk moeten kunnen terugkeren, en dat compensatie moet worden betaald voor het eigendom van hen die er voor kiezen om niet terug te keren".

IN 1949 roept de VN een noodhulporganisatie in het leven voor Palestijnse vluchtelingen, de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA). Het mandaat van UNRWA was in eerste instantie tijdelijk, maar is sindsdien iedere drie jaar verlengd. Omdat Palestijnse vluchtelingen onder het mandaat van UNRWA vallen, zijn zij uitgesloten van hulp van de UNHCR, de algemene VN-hulporganisatie voor vluchtelingen (zie pagina 11).

Het mandaat van de UNRWA is veel beperkter dan dat van de UNHCR. Onderdeel van het mandaat van de UNHCR is het vinden van een permanente oplossing voor het vluchtelingenprobleem. De UNRWA is hier niet toe bevoegd en biedt alleen humanitaire hulp op het gebied van onder andere voedselvoorziening, huisvesting, gezondheidszorg en onderwijs.

ISRAËLISCHE GESCHIEDSCHRIJVING

VOOR ISRAËL is het joodse karakter van de staat een belangrijk argument als het gaat om het recht op terugkeer. Als alle Palestijnse vluchtelingen terug zouden keren naar Israël, zou het land niet langer een joodse meerderheid hebben en zou het joodse karakter van de staat in gevaar komen.

Volgens de algemene Israëlische vertelling is het vluchtelingenprobleem ontstaan in een oorlog, door Arabieren veroorzaakt. De Palestijnse vluchtelingen zijn grotendeels vrijwillig en door Arabische bevelen vertrokken en daarnaast door het reguliere oorlogsgeweld.

De Zionistische beweging heeft een belangrijke rol gespeeld in het ontstaan van de Israëlische visie op het vluchtelingenprobleem. Het Zionisme is de ideologie die het stichten van een joodse staat nastreeft. Aanvankelijk is overwogen om een joodse staat te stichten in Oeganda of Argentinië, maar uiteindelijk werd gekozen voor vestiging in historisch Palestina. Na de oorlog van 1948 kwam er een stroom van joodse immigranten op gang die vanuit de omringende Arabische landen naar Israël trokken.

Volgens de Zionistische beweging heeft het joodse volk een historisch en goddelijk recht op het 'beloofde land' Palestina. Joden zijn de rechtmatige bewoners van dit land, ook na 2000 jaar ballingschap. Palestina was "Een land zonder volk, voor een volk zonder land."
Volgens hen bestond het Palestijnse volk niet en daarom was het logisch dat deze groep bij hun mede-Arabieren zou gaan wonen om plaats te maken voor het joodse volk, dat nergens anders heen kon.

Sinds het einde van de jaren tachtig is er plek gekomen voor een andere Israëlische visie. Israëlische historici zoals Ilan Pappe en Benny Morris (die de 'new historians' worden genoemd) zijn begonnen met een kritisch en diepgaand onderzoek aan de hand van de archieven van het Israëlische en Britse leger.

Hun bevindingen zijn hard en controversieel ten opzichte van de reeds bestaande Israëlische zienswijze. Onderling verschillen zij in hun conclusies, maar over het algemeen zijn zij het met elkaar eens dat het vluchtelingenprobleem is ontstaan door acties van Israëlische gevechtsgroepen. Als hoofdredenen noemen zij militaire aanvallen, angst voor aanvallen, moordpartijen, verdrijving, fluistercampagnes om angst aan te wakkeren en in een klein aantal gevallen ook bevelen van Arabische legers. Het zwaartepunt ligt bij verdrijvingen en aanvallen. Een aantal van deze historici vindt zelfs dat er genoeg feitelijk bewijs is om te spreken van etnische zuiveringen.

BEGRIPPEN

Groene lijn De wapenstilstandsgrenzen die na de oorlog van 1948 zijn afgesproken tussen Israël, Jordanië en Egypte. De groene lijn loopt langs de grenzen van de Westelijke Jordaanoever, de Gazastrook en Oost-Jeruzalem.

Hagana Een Zionistisch-Joodse paramilitaire organisatie die tijdens het Britse mandaat over Palestina in het leven is geroepen om de belangen van de Joodse bewoners van Palestina gewapend te verdedigen. De Hagana aarzelde er niet voor om tegenstanders uit de weg te ruimen en aanslagen te plegen op Britse en Arabische doelen.

Palestijnse vluchtelingen
Alle personen die tussen 1946 en 1948 in Palestina woonden en ontheemd zijn én hun nakomelingen (werkdefinitie UNRWA).

UNRWA United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East. UNRWA is de VN-noodhulporganisatie voor Palestijnse vluchtelingen die na de oorlog van 1948 in het leven werd geroepen. UNRWA verschaft huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen die zich hebben geregistreerd.

UNHCR The Office for the United Nations High Commissioner for Refugees. UNHCR ondersteunt en beschermt vluchtelingen wereldwijd en steunt vluchtelingen bij terugkeer of hervestiging. Palestijnse vluchtelingen vallen niet onder het mandaat van UNHCR, omdat zij al onder het mandaat van UNRWA vallen. Onderdeel van het mandaat van UNHCR is het vinden van een permanente oplossing voor het vluchtelingenprobleem, UNRWA is hier niet toe bevoegd.

BELANGRIJKE WEBSITES

www.badil.org Badil is een organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, gevestigd in Bethlehem. Op hun website vind je feiten en cijfers over vluchtelingen.

www.unrwa.org Website van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA).

www.zochrot.org Zochrot is een organisatie van Israëlische burgers die inwoners van Israël bewust wil maken van de Palestijnse tragedie van 1948.

Zie verder www.unitedcivilians.nl/vluchtelingen voor:

- Een kaart van de vluchtelingenstromen als gevolg van de oorlog van 1967
- Een kaart met de landen waar Palestijnse vluchtelingen naartoe zijn gevlucht
- Meer persoonlijke verhalen van Palestijnse vluchtelingen
- Een overzicht van alle VN-resoluties over Palestina
- Publicaties over Palestijnse vluchtelingen

EEN BLOEIENDE BLOEM IN PALESTINA

Imad el Kaka, communicatieadviseur, 33 jaar.

Imad is een Nederlandse Palestijn, geboren in Vlaardingen. Zijn ouders zijn vóór 1967 naar Nederland gekomen. Na de oorlog van 1967 werden ze vluchteling, omdat de Israëlische Autoriteiten hun geen toestemming gaven om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Imad is getrouwd met de dochter van een Palestijn die in 1948 is gevlucht.

"Van mijn schoonvader kreeg ik jaren geleden tijdens kerst een rauw vluchtverhaal te horen. Hij vertelde hoe hij met zijn familie vanuit de omgeving van Ramle en Lydd moest vluchten voor zijn leven. Hij was vijf jaar oud. Zijn familieleden moesten hun geboortedorp verlaten nadat de Joodse strijdgroep Hagana hun met luidsprekers had gesommeerd om binnen 24 uur het dorp te verlaten. Als ze niet vertrokken, zou de Hagana alles verwoesten en de dorpelingen vreselijke dingen aandoen. Omdat ze hadden gehoord over het drama van Deir Yassin, namen de familie van mijn schoonvader en de andere boeren uit het dorp, dit dreigement zeer serieus.

Ze liepen uren, dagen, totdat ze aankwamen in Ramallah. Het broertje van mijn schoonvader, Ismail, overleed tijdens de vlucht aan uitdroging en uitputting. Ismail was nog maar negen maanden oud. Totaal kapot door dit verlies moesten zij elders hun bestaan opbouwen. Inmiddels hadden ze te horen gekregen dat de Joodse terreurgroepen niet meer te stoppen waren. Ze vluchtten na een paar dagen verder, uiteindelijk kwamen ze aan in Salt, een stad in Jordanië, en daar bleven ze.

Mijn ouders zijn bejaard en wonen sinds kort in een seniorenflat in Vlaardingen. Waarschijnlijk zullen ze ook hier begraven worden. In Palestina begraven worden, hun grootste wens, is niet mogelijk vanwege de Israëlische politiek. Als ik bij hen ben, kijk ik soms in een oude schoenendoos, verstopt onder hun bed, naar foto's van vroeger. Van Palestina, zoals zij zich Palestina graag herinneren. Mijn moeder zei altijd: "Voor 1948 was iedereen als een bloeiende roos in de samenleving. Nu zijn we allemaal gesloten en ontheemd." En als ik naar de foto's kijk en mijn grootouders, tantes en ooms zie met vetkuiven en Brigitte Bardot jurkjes, dan kan ik alleen maar hopen dat ik mijn kinderen Palestina ooit kan laten zien door de ogen van al die oudjes die Palestina kenden zoals het was: een bloeiende bloem."

Vluchteling

De werkdefinitie van UNRWA bepaalt dat de groep Palestijnse vluchtelingen bestaat uit alle personen die tussen 1946 en 1948 in Palestina woonden en ontheemd zijn én hun nakomelingen.

VLUCHTELINGEN NU

Tot op de dag van vandaag

is er geen oplossing gevonden voor de vluchtelingenkwestie en is er geen recht gedaan aan de Palestijnse vluchtelingen. Wereldwijd zijn er op dit moment ongeveer 7 miljoen Palestijnse vluchtelingen: 4,5 miljoen staan bij UNRWA geregistreerd als vluchtelingen. Van de overige 2,5 miljoen vluchtelingen is ongeveer 1 miljoen gevlucht in 1967 of nakomeling van één van deze vluchtelingen. De overige 1,5 miljoen zijn vluchtelingen uit 1948 en hun nakomelingen.
Een deel van deze vluchtelingen woont nog steeds in vluchtelingenkampen op de Westelijke Jordaanoever, in de Gazastrook, in Libanon, Jordanië en Syrië. Deels zijn dit officiële vluchtelingenkampen van UNRWA, maar er bestaan ook veel onofficiële vluchtelingenkampen. De officiële vluchtelingenkampen zijn opgericht op locaties waar vluchtelingen in 1948 en 1967 direct zijn opgevangen. Onofficiële vluchtelingenkampen zijn door de gastlanden aangewezen plekken waar vluchtelingen zich mochten vestigen. UNRWA zorgt zowel in de officiële als in de onofficiële vluchtelingenkampen voor onderwijs, gezondheidszorg en andere voorzieningen. Het verschil tussen officiële en onofficiële vluchtelingenkampen is dat UNRWA in de officiële kampen verantwoordelijk is voor de drinkwatervoorziening en het ophalen van het afval.

De leefomstandigheden van de binnenlandse ontheemden die in Israël bleven wonen, zijn over het algemeen iets beter dan die van andere vluchtelingen. Volgens Badil bestond de groep binnenlandse ontheemden en hun nakomelingen in 2006 uit 450.000 personen. Zij zijn burgers van Israël geworden en hebben een Israëlisch paspoort.

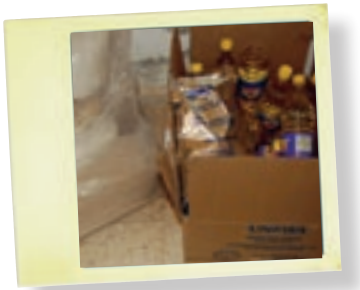

Maar deze groep lijdt onder discriminatie en leeft over het algemeen onder armoediger omstandigheden dan de andere inwoners van Israël. Zo meldde Human Rights Watch in 2001 dat Palestijnse kinderen worden gediscrimineerd binnen het Israëlische onderwijssysteem. De scholen waar deze kinderen naar toe gaan krijgen minder financiering, er zijn minder faciliteiten en Palestijnse kinderen krijgen minder kansen in het onderwijs dan andere kinderen in Israël.

Wat Palestijnse vluchtelingen over de hele wereld met elkaar verbindt, is de Palestijnse identiteit. Het verlangen naar het thuisland, dat veel van deze vluchtelingen nog nooit met eigen ogen hebben gezien, speelt hier een belangrijke rol in. De Palestijnse vlag, de sleutel van het achtergelaten huis en de olijfboom zijn een aantal van de symbolen die het verlangen naar het thuisland verbeelden.

LEVEN IN VLUCHTELINGENKAMPEN

20% van de Palestijnse vluchtelingen woont nog steeds in vluchtelingenkampen. Er zijn in totaal 59 officiële UNRWA-kampen verspreid over de bezette Palestijnse gebieden, Jordanië, Libanon en Syrië. Daarnaast zijn er zeker 17 onofficiële vluchtelingenkampen waarin ongeveer 200.000 vluchtelingen wonen.

Een groot aantal vluchtelingen

leeft nog steeds in vluchtelingenkampen in de bezette Palestijnse gebieden of in de buurlanden. Inmiddels zijn de tenten vervangen door meer permanente gebouwen, maar veel van deze woningen lijken niet op de huizen die je normaal in de regio aantreft. De huizen zijn vaak nauw op elkaar gebouwd en veel te klein voor het aantal mensen dat er in moet wonen.

De vluchtelingenkampen zijn vaak overbevolkt en sociaal-economisch laten de omstandigheden te wensen over. In de vluchtelingenkampen is de armoede en werkloosheid aanzienlijk hoger dan buiten de kampen, er zijn te weinig scholen en de vluchtelingen moeten het stellen met slechte infrastructuur, wegen en riolering.

UNRWA ONDERSTEUNT

vluchtelingen in hun primaire levensbehoeften wanneer ze hier niet zelf toe in staat zijn. Daarnaast zorgt UNRWA onder andere voor onderwijs, sociale voorzieningen en medische zorg.

Er zijn verschillende redenen waarom de vluchtelingenkampen na 60 jaar nog steeds bestaan. Vaak hebben vluchtelingen niet voldoende middelen om ergens anders te gaan wonen en is er een schaarste aan huizen en grond buiten het vluchtelingenkamp. Daarnaast zijn er soms juridische, politieke en sociale obstakels waardoor vluchtelingen gedwongen worden in het kamp te blijven wonen.
Sommige vluchtelingen willen niet buiten het kamp gaan wonen omdat hun familie in het kamp woont en er sociale structuren aanwezig zijn die hun praktische en morele steun bieden. Bovendien is het vluchtelingenkamp een symbool voor het tijdelijke karakter van de ballingschap en de eis van recht op terugkeer: veel vluchtelingen kunnen of willen hier geen afstand van doen.

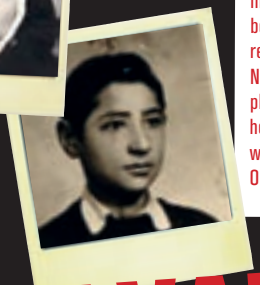

MIJN VADERS SCHAT

Rawan Al Bash, medewerkster vluchtelingenorganisatie, 32 jaar.

Mohamad Al Bash, de vader van Rawan, is in 1948 op vierjarige leeftijd met zijn ouders gevlucht naar Syrië. Mohamad komt oorspronkelijk uit het dorpje Tiret, dat vlakbij Haifa lag, in het noorden van historisch Palestina.

"De familie van mijn vader sloeg op de vlucht nadat mijn opa in paniek thuis kwam en het gezin opdroeg om alle bezittingen in te pakken en het huis te verlaten. Hij had gehoord over de moordpartijen die in nabijgelegen dorpen hadden plaatsgevonden.
Mijn vader was vier jaar oud en rende zonder schoenen de tuin in om zijn schat, die bestond uit allerlei oude spullen die hij had gevonden, veilig te stellen. Op dat moment klonk het geluid van schoten en bomexplosies. Zijn moeder kwam aangerend om hem mee te grissen.
Na 24 uur lopen, op zoek naar een veilige plek, waren de voeten van Mohamad helemaal bebloed. Omdat zij zwanger was, kon zijn moeder hem niet dragen. Onderweg beviel zij van een dochter.

De familie van mijn vader sliep dagenlang in tenten die van kleding waren gemaakt. Ze kwamen uiteindelijk terecht in een vluchtelingenkamp in Syrië. Hier bouwden ze een nieuw huis: vier muren met een aluminium plafond, amper bestand tegen de weersomstandigheden in de zomer en in de winter.

Van mijn vader heb ik geleerd hoe ik volhardend moet zijn als het leven tegenzit. Hij heeft mij geleerd hoe ik moet vechten voor wat ik nodig heb in dit leven. Door zijn verhaal realiseer ik me hoe onrecht in deze wereld het leven van onschuldige mensen kan beïnvloeden. Mijn vader is zijn tuin en zijn schat nooit vergeten.

Ondanks dat ik zelf nooit in een vluchtelingenkamp heb gewoond, is het vluchteling zijn voor mij altijd een bitter feit geweest. Ik kan van tijd tot tijd heel wanhopig worden van het feit dat Israël het internationale recht en VN-resolutie 194 blijft negeren. Toch hebben deze gevoelens mij niet verzwakt. Ik haal hier mijn kracht uit om te vechten voor onze rechten als vluchtelingen en voor het recht op terugkeer naar onze huizen en land. Om die reden ben ik gaan werken voor Aidoun, een organisatie die zich inzet voor Palestijnse vluchtelingen."

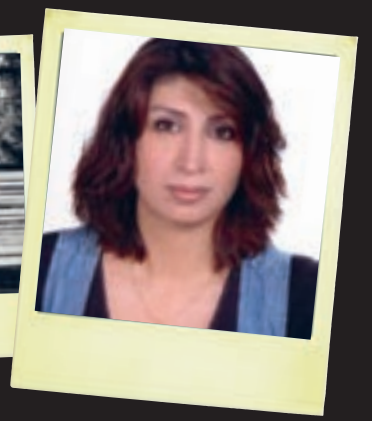

JORDANIË LIBANON EN SYRIË

De Palestijnse vluchtelingen die naar de Arabische buurlanden van historisch Palestina zijn gevlucht of verdreven, kwamen in een moeilijke situatie terecht. Deze landen voelden zich betrokken bij het lot van de Palestijnen en hebben hen in 1948 dan ook in groten getale toegelaten, maar ondertussen voeren zij hun eigen politieke agenda met de vluchtelingen.

De aanwezigheid van een grote Palestijnse bevolkingsgroep vormt een risico voor de politieke stabiliteit in landen met een fragiel evenwicht, zoals Libanon en Jordanië. De vluchtelingen worden door de landen waarin zij zijn opgevangen vaak gebruikt als politiek instrument. De meeste Arabische landen hebben hun geen definitieve status gegeven, omdat zij vinden dat de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de vluchtelingen bij Israël ligt.

JORDANIË Ongeveer 60 procent van de Jordaanse bevolking is van Palestijnse afkomst. Jordanië is het enige Arabische land dat de Palestijnen volwaardig burgerschap en het bijbehorende Jordaanse paspoort heeft gegeven. Omdat er veel Palestijnen in Jordanië wonen, was deze maatregel noodzakelijk om de stabiliteit in het land te garanderen. Ongeveer de helft van de Palestijnen in Jordanië (1,8 miljoen) heeft de status van vluchteling. Ongeveer 350.000 van hen leeft in vluchtelingenkampen.

SYRIË In Syrië wonen ongeveer 430.000 Palestijnse vluchtelingen, waarvan circa 260.000 in vluchtelingenkampen. Opmerkelijk is dat meer dan de helft van deze mensen in onofficiële kampen gevestigd is. In Syrië hebben de vluchtelingen geen politieke rechten of een paspoort, zoals in Jordanië. Zij bezitten wel sociale en economische rechten en zij hebben volledige toegang tot de arbeidsmarkt. Zij mogen huizen, grond en bedrijven bezitten.

LIBANON In Libanon wonen circa 400.000 Palestijnse vluchtelingen, 225.000 van hen wonen in vluchtelingenkampen.
In het verleden waren zij door de Libanese staat uitgesloten van 70 beroepen, sinds een paar jaar zijn dit er nog 20. De vluchtelingen hebben vrijwel geen rechten en lijden onder discriminatie.
Het is deze vluchtelingen niet toegestaan om grond te bezitten en zij hebben geen recht op onderwijs of gezondheidszorg. Daardoor zijn zij volledig aangewezen op de diensten van UNRWA. De vluchtelingenkampen mogen niet uitbreiden en het wordt mensen nauwelijks toegestaan om hun huizen te verbouwen of te repareren. Het grondgebied van de kampen is sinds 1948 nauwelijks uitgebreid, maar de bevolking is verviervoudigd. Door de fragiele veiligheidssituatie in het gebied komen vluchtelingen regelmatig in aanraking met geweld en hebben zij vaak te maken met strenge controles bij het betreden en het verlaten van de vluchtelingenkampen.

NON-ID VLUCHTELINGEN
In Libanon wonen tussen de 3000 en 5000 vluchtelingen die juridisch niet bestaan. Zij hebben geen vluchtelingenstatus, geen paspoort en geen identiteitskaart. Zij hebben geen toegang tot noodhulp, kunnen de vluchtelingenkampen niet in of uit, kunnen niet trouwen, geen baan krijgen en geen opleiding volgen.

VLUCHTELINGEN IN HET INTERNATIONAAL RECHT

VN-RESOLUTIE 194
"... de vluchtelingen die terug willen keren naar hun huizen en die in vrede willen leven moeten hier zo snel mogelijk toestemming voor krijgen. Diegenen die niet terug willen keren moeten compensatie betaald krijgen voor hun eigendommen. Ook moet compensatie worden betaald voor verlies van of schade aan eigendommen, die volgens het internationaal recht (...) moet worden vergoed door de verantwoordelijke regeringen of autoriteiten."
Het is belangrijk om op te merken dat de keuze voor terugkeer of compensatie bij de vluchteling zelf ligt. In veel resoluties die later zijn aangenomen wordt benadrukt dat de bepalingen van resolutie 194 nog steeds gelden.

VN-RESOLUTIE 237
In deze resolutie spreekt de VN zich uit over de stroom van Palestijnse vluchtelingen die in 1967 werd gecreëerd door de Israëlische bezetting van de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem. "De Algemene Vergadering (...) herbevestigt het recht van de ontheemde inwoners om terug te keren naar hun huizen en kampen in de gebieden die sinds 1967 door Israël zijn bezet, (...) roept Israël nogmaals op om onmiddellijk stappen te ondernemen voor de terugkeer van de ontheemde inwoners."

Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 13
"Een ieder heeft het recht zich vrijelijk te verplaatsen en te vertoeven binnen de grenzen van elke staat. Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het zijne, te verlaten en naar zijn land terug te keren."

De Algemene Vergadering van de VN neemt elk jaar een resolutie aan over Israël en Palestina: Peaceful Settlement of the Question of Palestine. Hier staat een bepaling in over het lot van Palestijnse vluchtelingen. In 2007 zag deze er als volgt uit:
"De Algemene Vergadering (...) benadrukt tevens de noodzaak van het rechtvaardig oplossen van het probleem van Palestijnse vluchtelingen, zoals eerder vermeld in resolutie 194 (III) van 11 december 1948."

Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten, artikel 12
"Een ieder heeft het recht welk land dan ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten. (...) Aan niemand mag willekeurig het recht worden ontnomen naar zijn eigen land terug te keren."

OVERLEVEN IN GAZA

Najwa Sheikh Ahmed, medewerkster UNRWA, 36 jaar.

Najwa Sheikh Ahmed is een kind van Palestijnse vluchtelingen afkomstig uit Al-Majdal, net ten noorden van de Gazastrook. Zij heeft haar hele leven in vluchtelingenkampen in de Gazastrook gewoond en woont nu met haar man en drie kinderen in het vluchtelingenkamp Nuseirat.

"Een tijdje geleden ontdekte ik dat ik zwanger ben. Normaal gesproken is dat het leukste nieuws wat een vrouw kan krijgen... maar hier in Gaza geldt dat niet meer. Dit nieuws gaat hier gepaard met de ergst denkbare angsten en zorgen. Soms voel ik me verlamd door alle negatieve gedachtes. Het put mij ontzettend uit. Hoe zal mijn zwangerschap verlopen?"

90% van de bevolking van de Gazastrook is werkloos en afhankelijk van voedselhulp. Najwa werkt nog wel, bij de noodorganisatie UNRWA. Op een weblog schrijft zij over de situatie waarin zij zich bevindt. Ondanks dat zij haar inkomen heeft kunnen behouden eist de situatie zijn tol. Fysiek, maar ook psychisch.

"We moeten in Gaza leven met de meest minimale voorzieningen. We worden continu geconfronteerd met schaarste aan eten, medicatie, gezondheidszorg, scholen en andere basisbehoeften, zoals schoon drinkwater en elektriciteit. Hoe kunnen de Israëliërs van ons eisen dat we stoppen hen te haten als we zo moeten leven? Zonder elektriciteit is het erg moeilijk om je kinderen tevreden te houden. Als we weer eens in de kou en het donker zitten, probeer ik alles om ze bezig te houden. Maar uiteindelijk worden ze het snel zat en dan is er altijd wel eentje die begint te huilen of ruzie te maken. Mijn zoon Mustafa vroeg me of we voor altijd zonder elektriciteit zouden zitten. Mijn jongste zoon Ahmed zei dat hij wilde dat hij een ruimteschip had, zodat hij niet alleen de aarde maar het hele universum kon verlaten. Op vijf- en zesjarige leeftijd waren mijn kinderen het leven al zat.

Ik vraag me steeds vaker af of we in deze situatie als volwassenen nog wel langer in staat zijn om een normale, gezonde jonge generatie op te voeden. Hebben wij nog de mogelijkheden om een positieve invloed uit te oefenen op onze kinderen, hun mentaliteit en hun beoordelingsvermogen?"

Najwa heeft onlangs een nieuw hulpproject opgezet. Ze vraagt haar buitenlandse vrienden en kennissen, de weinigen die de Gazastrook kunnen verlaten en weer terug kunnen keren, om kaarsen mee te nemen voor de armste families.

RECHT OP TERUG-KEER

De Palestijnse vluchtelingen vormen de grootste en langstlopende vluchtelingenkwestie ter wereld. Op sommige punten zijn er overeenkomsten met andere vluchtelingenkwesties. Maar de kwestie van Palestijnse vluchtelingen is uniek omdat er sinds 1948 nog steeds geen rechtvaardige oplossing voor is gevonden.

Internationale verdragen bepalen het recht op terugkeer voor alle vluchtelingen; VN-resoluties benadrukken het recht op terugkeer voor Palestijnse vluchtelingen (zie pagina 18). Door tegenstanders van het recht op terugkeer wordt een aantal argumenten aangehaald.

"Palestijnse vluchtelingen zijn in 1948 vrijwillig vertrokken"

Het humanitaire recht benadrukt het recht van ontheemden en vluchtelingen om terug te keren. Hierbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen ontheemden die vrijwillig zijn vertrokken en hen die zijn gedwongen om te vertrekken. Israël heeft een aantal belangrijke voorzieningen uit de Vierde Geneefse Conventie en de Haagse Conventies geratificeerd of toepasbaar verklaard, die wijzen op het recht op terugkeer.

"Palestijnen die in 1948 zijn vertrokken of gevlucht, zijn nooit inwoners geweest van de staat Israël. Volgens de mensenrechten en VN-resoluties is het recht op terugkeer niet van toepassing als ontheemden stateloos zijn."

De zinsnede "...zijn eigen land..." in artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten is door de schrijvers van het verdrag verkozen boven de zinsnede "...het land van zijn nationaliteit..." omdat het een breder begrip is. De Commissie Mensenrechten van de VN heeft verklaard dat dit recht niet specifiek is voorbehouden aan ontheemden met een bepaalde nationaliteit. Het is toepasbaar op elk individu dat - op grond van zijn of haar binding met het land - niet als een vreemdeling kan worden gezien.

"Het recht op terugkeer is niet van toepassing op groepen vluchtelingen, maar op individuen die willen terugkeren."

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de Europese, Amerikaanse en Afrikaanse mensenrechtenverdragen maken geen onderscheid tussen het individuele en het collectieve recht op terugkeer. De manier waarop deze verdragen tot stand zijn gekomen wijzen er namelijk niet op dat de schrijvers alleen doelden op de terugkeer van individuen.

"Palestijnen kunnen het recht op terugkeer niet claimen op grond van resoluties van de Algemene Vergadering van de VN, want deze zijn niet bindend."

De resoluties van de Algemene Vergadering van de VN zijn niet bindend, in tegenstelling tot de resoluties van de VN-Veiligheidsraad. Maar resoluties van zowel de Algemene Vergadering als de Veiligheidsraad benadrukken het recht op terugkeer voor vluchtelingen over de hele wereld. Daarnaast wordt het recht op terugkeer overal ter wereld meegenomen in vredesverdragen, individueel of collectief toegepast en erkend door alle staten. Het recht op terugkeer is één van de meest geïmplementeerde en erkende rechten in het vluchtelingenrecht. Volgens cijfers van UNHCR keert het grootste deel van de vluchtelingen na een conflict terug; minder dan 1% vestigt zich definitief op een andere plaats. Deze praktische toepassing van het recht laat zien dat het recht op terugkeer internationaal de regel is.

COMPENSATIE

Een vaak gehoord alternatief voor het recht op terugkeer is financiële compensatie, oftewel schadevergoeding. Dit houdt in dat de vluchtelingen kiezen voor hervestiging en afstand doen van hun recht op terugkeer, in ruil voor schadevergoeding.

EEN MAN OF VROUW UIT ZUID-AMERIKA

met joodse grootouders kan zonder problemen in Israël gaan wonen en automatisch Israëlisch staatsburger worden, ook al heeft deze persoon dit land nooit gezien en heeft hij geen enkel familielid dat ooit in Israël gewoond heeft. Tegelijkertijd heeft een Palestijnse vluchteling, die vóór 1948 in bijvoorbeeld Jaffa of Haifa geboren is, geen enkele mogelijkheid om terug te keren naar zijn geboortegrond.

TOEKOMST

Hoewel de kwestie van Palestijnse vluchtelingen al vele decennia en generaties voortduurt, is er in het verleden onvoldoende aandacht geweest voor deze groep mensen. Het Palestijnse leiderschap heeft de vluchtelingen in het verleden niet de prioriteit gegeven die zij nodig hadden en in vredesbesprekingen is de vluchtelingenkwestie het laatste punt op de agenda, als het al ter sprake komt.

Het feit dat dit onderwerp zo laag op de agenda staat in de vredesbesprekingen is inherent aan de verhoudingen in het vredesproces. Het uitgangspunt van vredesonderhandelingen is altijd dat er twee gelijke partijen onderhandelen. In het Israëlisch-Palestijnse conflict is er geen sprake van gelijke partijen, maar van een bezettende macht en een volk onder bezetting.

De Palestijnen zijn onvoldoende in staat om de agenda van de vredesbesprekingen te bepalen. Hierdoor ligt het accent in de onderhandelingen op Israëlische veiligheid en op demografische (het behoud van het joodse karakter van de staat Israël), geografische en politieke belangen.

Een rechtvaardige en duurzame oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict moet worden gebaseerd op het internationale recht en de mensenrechten. Dit betekent dat ook het recht op terugkeer moet worden geregeld. Het internationale recht en de relevante VN-resoluties bieden ook de mogelijkheid tot compensatie als alternatief van het recht op terugkeer. Echter, de keuze voor compensatie, terugkeer of een combinatie van beide moet worden gemaakt door de vluchteling zelf, niet door de politici aan de onderhandelingstafel. Want een vredesovereenkomst die voorbij gaat aan de rechten en de verlangens van miljoenen vluchtelingen zal geen duurzame vrede in de regio opleveren.

UNITED CIVILIANS FOR PEACE

UNITED CIVILIANS FOR PEACE is een samenwerkingsinitiatief van Oxfam Novib, Cordaid, ICCO en IKV Pax Christi dat zich inzet voor een rechtvaardige oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict volgens het internationale recht. Door middel van informatievoorziening, campagnes, lobby en missies probeert UCP een duurzame en rechtvaardige vrede tussen Israëliërs en Palestijnen dichterbij te brengen. UCP pleit voor een oplossing van het conflict waarbij de rechten en belangen van burgers centraal staan.

INFORMATIE

Het Dienstencentrum van UCP verzamelt actuele en objectieve informatie over de situatie in de regio, zoals factsheets, landkaarten, audiovisueel materiaal en andere publicaties over het conflict. Daarnaast brengen wij eigen publicaties uit, zoals een rapport over relaties tussen de Nederlandse economie en de Israëlische bezetting van Palestijnse en Syrische gebieden. Het Dienstencentrum beschikt over een uitgebreid netwerk van sprekers en experts die kunnen worden benaderd voor deelname aan workshops, conferenties en nieuwsitems.

Op verzoek leveren wij specifieke informatie, advies en training aan individuen en groepen die van plan zijn om naar de regio te reizen. Ook leveren wij regelmatig informatie aan journalisten en politici en helpen wij met het leggen van contacten in Israël en de bezette Palestijnse gebieden.

CAMPAGNES

Met publiekscampagnes vraagt UCP aandacht voor schendingen van de mensenrechten en het internationale recht. Een voorbeeld van een dergelijke schending is de Muur, die Israël op Palestijns land heeft gebouwd en die in 2004 door het Internationaal Gerechtshof is veroordeeld. Om aandacht te vragen voor de uitspraak van het Gerechtshof en het belang van het naleven van deze uitspraak liet UCP een replica-muur bouwen en reisde ermee langs diverse steden. Tijdens deze tour konden omstanders een tekst op de replica-muur schrijven en ondertekenden duizenden burgers een petitie tegen de Muur. Ook werd de graffiti-wedstrijd Spray4Justice uitgeschreven. Een Palestijnse kinderjury koos het winnende ontwerp, waarna de winnaar met UCP en Ali B naar Palestina reisde. Daar heeft hij zijn graffiti op de Muur gezet, op een plek waar de Muur naast een Palestijnse school is gebouwd.

MISSIES

UCP neemt regelmatig delegaties mee naar de regio om hun kennis over het conflict te verdiepen en de situatie ter plekke met eigen ogen te aanschouwen. Tijdens deze missies worden diverse plaatsen in Israël en de bezette Palestijnse gebieden bezocht en spreekt men met politici en vertegenwoordigers van maatschappelijke organisaties. Eerder reisden onder meer delegaties van prominente vrouwen en politici met UCP naar het gebied. Tijdens de Israëlische en Palestijnse verkiezingen stuurde UCP waarnemers om de campagne en de verkiezingen te monitoren.

COLOFON

WIL JE MEER WETEN? Bezoek onze website: www.unitedcivilians.nl
TEKST: UCP CONCEPT, VORMGEVING EN OPMAAK: 071 Visuele Communicatie
FOTOGRAFIE: Alain Gignoux, Anja Meulenbelt, Anne Paq, Maaike Hoffer, Ronald de Hommel, UCP, UNRWA
CARTOGRAFIE: Jan de Jong DRUKWERK: Roto Smeets GrafiServices
DEZE BROCHURE is een uitgave van United Civilians for Peace (UCP) en is gebaseerd op informatie van diverse internationale instanties en mensenrechtenorganisaties. UCP zet zich in voor een rechtvaardige oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict conform het internationale recht. Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt zonder schriftelijke toestemming van UCP, © UCP (2008).
POSTADRES: United Civilians for Peace, Postbus 8190, 3503 RD Utrecht, T 030-8801534, F 030-6925614, E info@unitedcivilians.nl
DONATIES: 67.67.61.046 t.n.v. Stichting ICCO te Utrecht, o.v.v. “Donatie UCP”
BEZOEKADRES: Joseph Haydnlaan 2a, 3533 AE Utrecht